

ESİN SAYAR

İstanbul'da doğan Esin Sayar, çocukluk yıllarının yazlarını Burgazada'da, kışlarını da Bakırköy'de geçirdi.

Sanat yeteneği çok küçük yaşlarda resimle kendini gösterdi. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Grafik Tasarım Bölümünü bitirdi. Tasarımcılığın yanı sıra lise yıllarından beri edebiyatla uğraşıp, öyküler yazan Esin Sayar'ın ilk öykü kitabı *İzler* adıyla yayımlandı.

Bir dönem Türk Kalp Vakfı icra kurulunda çalışan Sayar, sosyal etkinlik projelerinde yer almaya devam ediyor.

Yazarın daha önce yayımlanmış kitapları:

2012, *İzler*

2014, *Tesadüfler*

2016, *Aşk Gibi Anlıktır İhanet*

2018, *Ölmez Aşkın Peşinde*

2020, *Asla Gözlerine Bakma*

Elveda Ey Duygularım

Esin Sayar

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Editör: Canan Hatiboğlu

Kapak Tasarımı: Pınar Demirhan

Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

ISBN 978-625-7220-52-1

1. Baskı: Ocak 2022

© 2021, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemдар Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

ESİN SAYAR

Elveda
ey duygularım

Her aşk mutlu son ister!

MO
NA ROMAN

Giriş

Sessizliğin derin ığlığı

Hafif bir titremeyele sarsıldı bedeni. Aniden çıkan soğuk bir esinti, beyaz ipek gömleğinin sedef düğmeleri arasından szlp, tenini yalayıp göğsünün derinliklerine acı bir serinlik bırakarak çekip gitti. Oysa her yer sımsıkı kapalıydı. “İş yoğunluğundan klimayı açık unuttum herhalde” diye dğnd. Aynı anda her iki omzundan başlayarak sırtına, oradan da beline saplanan incecik iğnelerle ürperdi. Bunu izleyen karıncalanma duygusuyla bedeni sarsıldı. Başında peyda olan ağırlık ve kulak duvarlarını zorlayan uğuldamaya, omuzlarından aşağı doğru ittiren görünmez bir elin kuvveti eşlik etti. Dik durmaya çalışırken, bu sefer de midesine kalın şişler saplanmaya başladı. şişlerin biri girerken diğeri çıkıyor gibiydi ve bu aynı döngüde sürüp gidiyordu.

“Ne oluyor bana böyle?” dedi i sesiyle. “Mualla Hanım burada olsaydı... kcck, tombul bedenini sağa sola savurarak hemen yanıma gelirdi.”

Çalışmayı seven insanlar, ayırım yapmaksızın, ne iş olursa olsun aynı şevkle koşturur, severek yaparlar işlerini. Öyleleri hem özverili hem de yardımseverdir; “iş tanımını” dışına çıkma konusunda da son derece esnektirler. Bir aile şirketi olan reklam ajanslarının emektarı Mualla Hanım da onlardan biriydi. Çalı-

şanlara ve ofise gelip gidenlere çay kahve yapsın diye işe alınmıştı vakti zamanında, ama onu durdurabilene aşk olsun! Nasıl bir kuşatıcılıksa, daha işe girişinin haftasında, ajansın her şeyi olmayı başarmıştı. Zamanlı zamansız kapısını tıklatıp, “Bir arzunuz var mı?” diye girip çıkmadığı oda kalmamıştı. Yaşça ellilerinin sonuna yaklaşmıştı ama kendinden küçüklerle bile ilişkisinde saygı eşliğini korur, sevgi ve şefkate ihtiyacı olan birisi için ne yapacağını şaşırırdı. Bu yüzden göz açıp kapayıncaya kadar “Mualla Hanım”lıktan “Mualla Abla”lığa terfi etti. Üzerinden çok zaman geçmemişti ki, bütün ofis çalışanlarının “Pembe Abla”sı oluverdi.

Pembeyi çok severmiş Mualla Hanım. Bir sabah saçlarını örten çiçekli, pembe bir başörtüsü ve aynı renkte bir önlükle patronu Burhan Bey’in karşısına çıkıvermiş, “İzniniz olursa bundan böyle ben hep bu kıyafetle çalışayım” demişti. Burhan Bey ne desin? Temizliğinden, işine özeninden zerre kuşkusu olmadığından, ânında onaylamıştı. İyi de etmişti. O günden sonra Mualla Hanım, pembe çiçekli başörtüsü ve aynı renk önlüğüyle, sanki bir hastanenin çocuk bölümü hemşiresiymişçesine neşe içinde dolanırken, ağırbaşlı bir hava oluştursun diye gri-mavi renklerle bezenmiş ofisin havası da değişivermişti.

Mualla Hanım, namı diğer Pembe Abla, tam 19 yıl boyunca, anaç karakterinden hiçbir şey eksilmeksizin çalışmayı sürdürmüştü. Ona yakışan tam da o anda orada bitivermekti.

“Ah Mualla Hanım ah, neredesin? Zamanlı zamansız kapının kenarından başını uzatıp ‘Bir arzunuz var mı?’ diye soran kadın, tam da ihtiyacım olduğu anda nereye kayboldun?” diye geçirdi içinden. O anda onu ya da herhangi birini araması gerekiyordu. Hiç zaman yitirilmeksizin yardıma ihtiyacı vardı, çünkü kolunu bile kaldıramıyordu. Babasının çok çekişmeli geçen bir müzayededen aldığı yeşil renkli telefon, yine antika çalışma masasının köşesinde, bütün ihtişamıyla duruyordu.

Küçük bir hamleyle telefona uzanması işten bile değildi. Ama her nedense oturduğu çalışma masasının yüksek arkalıklı siyah

deri koltuğu onu tutmuş, çocuğuna sarılan bir anne gibi, bırakmıyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, yerinden doğrulma girişimleri de sonuç vermiyordu. Birden kendini çaresiz hissetti. “Aman Allahım!” diye inledi. Silkinmeye çalıştı, olmadı. Bu sefer de ağır bir nesne göğsünün üzerine oturmuş da koltuğun çekim gücüne yardım etmek ister gibiydi... O esnada, az önce beliren şiş saplanma hissi yavaşça vücudunu terk etmeye başladı. Daha doğrusu ağrı, üzerine iyice yerleşen ağırlıkla yer değiştiriyordu.

“Alın şunu üstümden, kaldırın” demek istiyordu, ancak ne yaparsa yapsın nafileydi. Dudakları mühürlenmiş, sesi çıkmıyordu. İç sesinden bir haykırış yükselmek üzereydi ki, odasındaki mobilyalar harekete geçip çevresinde dolanmaya başladılar. Yerden tavana kadar uzanan ahşap kütüphanenin raflarındaki kalın kalın klasik kitaplar yerlerinden çıkmış, başının üstünde aşağı yukarı alçalıp yükseliyordu. Kitaplar, birinin hızı kesilse aniden düşüp başını yaracak kadar kalın ve ağırlardı.

Nereden geldiği belli olmayan bir tıkırtıyla bütün mobilyalar yerlerine yerleşti; kitaplar da raflardaki sıralarına dizildiler. Öğretmenin ayak seslerini duyup, korkusundan hızla yerlerine oturan haylaz öğrencileri andırıyorlardı.

Kapı usulca aralandı. Ânında bir çiçek kokusu doldurdu odayı. Zambaktı. Bilinçaltını etkisi altına almış olan bu koku anılarını canlandırdı. Acı bir gülümseme yayıldı dudaklarına ve ânında yok oldu. Aralanan kapı gıcırdayarak açıldı. Yarı aralık gözleri odanın köşesindeki kapıya dikildi. Önce güneş ışığını alan koridorun aydınlığı doldu, panjurları sıkıca kapanmış, sadece yeşil camlı masa lambasının cılız ışığının aydınlattığı odaya. Ardından annesi Su girdi içeriye. Beyaz, ipekli elbisesi her adımında ıslık ıslık parlıyordu. Kestane renkli saçlarını ensesinde toplamıştı. Adı gibi berrak ve pırl pırlıdı. Dudaklarında bir gülümsemeyle, şaşkın bakışları arasında, ağır ağır yanına yaklaştı. Yumuşacık, kadife gibi bir ses tonuyla seslendi ona:

“Bahar! Güzel kızım, nasılsın?”

Bu sefer dudaklarını açmadan kendi sesini duydu Bahar.

“Anne... Seni görmek ne güzel! Ne zaman döndün Almanya'dan? Tatilin nasıl geçti?”

“İlk günler güzeldi. Sonra ayrılmak zorunda kaldım oradan.”

“Bugün kahvaltıda babamla senden ve kardeşimden bahsettik. Almanya'ya giderken en sevdiğin beyaz elbiseni yanına almadığını konuşmuştuk, ama görüyorum ki yanılmışız. Üstünde olduğuna göre...”

Kırmızı, ince dudaklarına bir gülümseme yayıldı; biraz mahzun, biraz sitemkâr. Gözleri buğulandı yine, her zamanki ince ruhlu kadının. Duygusal bir film izlese hıçkırarak ağlayan, ambulans sirenine gözleri dolan bu uzun boylu, narin yapılı kadının nemli ela gözlerine bakarken acı bir gülümseme oturdu dudaklarına.

“Anne... sen... yaşıyorsun. İnanamıyorum.”

“Kızım! Elbette, burada olduğuma göre... Bugün bahar... Adın gibi temiz, saf, parlak bir hava var dışarıda. Tıpkı dünyaya geldiğin bahar günü gibi. Adımı neden Bahar koyduk sanıyorsun? Sen bizim de baharımız olmuştun. Çiçeklerin açtığı, insanların mutlu olduğu mevsimde girmiştin hayatımıza. Pamuk gibi bir yüzün, pembe yanakların vardı. Çok nadir ağlardın. Yüzünü hafif buruşturursan acıktığımı ya da altını kirlettiğini anlardık. Bak, yine yüzünü buruşturmuşsun. Otuz iki yaşında olduğuna göre ne acıkmış ne de altını kirletmiş olabilirsin. Neyin var canım kızım?”

“Yardım et anne. Kıpırdayamıyorum. Sanki bütün kemiklerim kırıldı. Acısız bir kırılma... Nasıl oluyorsa...”

Annesi yanına yaklaştı. Pamuk gibi yumuşak elini uzatıp elini tuttu, hafifçe sıktı. Bahar bütün duyularında onun sıcaklığını hissetti.

“Ne de çok özlemişim!” diye mırıldandı.

Annesinin dudaklarında tebessüm donup kalmış, gözlerinin ışığı deniz feneri gibi bir yanıp bir sönüyordu. O an ne ağırlık ne de hareketsizlik kalmıştı bedeninde. Annesi elini tutup usulca kendine çekti kızını; bir tüy misali oturduğu koltuktan kaldır-

dı onu. Bakışları birbirlerine kenetlenmiş, ağır adımlarla kapıya yöneldiler. Ancak yürüyorlar mı yoksa ayakları yere değmeden kayıyorlar mı, o ânı tam olarak anlaması mümkün değildi Bahar'ın. Koridora açılan kapıdan dışarıya çıkmadan arkasına dönüp çalışma masasına baktı. Gördüğü manzaradan ürktü. Yüzündeki bütün renkler sanki dev bir enjektörle çekilmiş bir kadın vardı deri koltukta; sırtı koltuğun arkalığına iyice dayanmış, başı yana düşmüştü. Omuzlarına uzanan, kestane renkli dalgalı saçları yüzünün büyük bir bölümünü örtmüştü. Lacivert pantolonu ve mavi ipek gömleği dikkat çekiciydi.

“Bu kim?” dedi annesine dönüp.

“Artık onu unut” dedi annesi, kesin ve net bir şekilde. Sesi acıklı ama kararlıydı.

“Neden?”

Annesinin cevap vermesine fırsat kalmadan, bağrış çağrış koşuşturan birilerinin ayak sesleri yankılandı koridorda. İrkildi Bahar.

“Aman Allahım, neler oluyor!” diye söylendi. Kimsenin umursamadığını anlayınca haykırmaya başladı:

“Hey, dikkat edin! Bize çarpacaksınız.”

En önde sekreter Serap, ardında alınına düşen kırılmış saçlarını eliyle kaldıran, yüzü endişe yüklü Ediz... Olanca hızıyla koşarak odaya girdiler. Hemen arkalarından çaycı Mualla Hanım belirdi. Ağır bedeni yüzünden nefes nefeseydi. Kapının önünde bir süre kalakaldı. Sanki kalbinden nefes alıyormuş gibi, kalbinin üzerinde tuttuğu eli inip inip kalkıyordu. Mualla Hanım, gözlerinden sicim gibi süzülen yaşların tombul yanaklarını ıslatmasına aldırmaksızın, başını elleri arasına almış, kederinden olduğu yerde sağa sola sallanıyordu.

Odasına girenlerin telaşından korkuya kapılan Bahar, “Anne, bunların durmaya hiç niyeti yok” dedi titreyerek. Annesi acı bir tebessümle karşılık verdi. Bahar elini sıkın annesinin yumuşacık elini tekrar hissetti.

İnsanlar ikisinin içinden geçip girdiler odaya. Masasının başında donmuş gibi oturan kadının orasına burasına dokundular. Herhangi bir tepki alamayınca, omzundan sarstılar. Sonra hepsi birden, aniden oluşan bir sis perdesinin arkasında kayboluverdiler.

Bahar, “Nereye gitti bu insanlar?” diye etrafa bakındı.

Sarsıntıyla başı önüne düşmüş kadının yüzünü görmek için ona doğru bakarken, küçük, küçücük bir elin elini tuttuğunu fark etti. Ele doğru eğildi, sekiz yıl önce annesiyle birlikte trafik kazasında ölen yedi yaşındaki kardeşi Doruk da kendisine bakıyordu.

“Doruk” diye inledi heyecanla.

“Ablam benim... Seni çok özledim” dedi Doruk, gülümserken güneş gibi parlayan ela gözlerini yüzüne dikmişti.

İçine garip bir huzur doldu Bahar’ın; şaşkınlık ve mutluluk karışımı bir duyguyla iç içe geçmiş halde, annesiyle kardeşinin arasında yürümeye koyuldu. Tereddüt içinde, durup biraz düşünmek ister gibiydi. Annesiyle kardeşini babası da gelip görmeliydi. Yetişemeyecekse de arayıp haber vermesi gerekiyordu. O arada ofisteki sorumlulukları geldi aklına; projeler, müşteri sunumları...

“Hayır, gitmek istemiyorum. Hele böyle apar topar, kesinlikle gidemem” diye mırıldandı acı içinde. “Yarın çok önemli bir müşterimizle randevumuz var. Çocukların gece yarısına kadar çalışıp hazırladıkları tasarımları anlatacağız... Grafiker Ayhan işi yetiştirmek için sabahtan beri bilgisayarının başından kalkmadı. Ayrıca düzeltmeler var. Gerçi Ayhan hepsini halletmiştir ama olmaz. Onları yalnız bırakamam. Hem Ayhan nerede kaldı acaba? Bir saat içinde taslakları bana getirip görüşümü alacaktı. Ayhan dakik adamdır. Şimdi gelip beni yerimde bulamazsa alınır. Onu beklemeliyim. Ama ya annem ve kardeşim? Tam da buraya kadar gelmişken onları yalnız göndermek olur mu?”

Bahar iki arada bir derede kalmıştı. Doruk’un elini bırakmadan son kez daha dönüp ardına baktı. Koltukta oturan kadının

yüzündeki saçlar arkaya gitmişti. Dudaklarının üzerini kaplayan ince deri gerilmiş, iki eli karnının üzerinde birleşmişti. Yüzeyle çıkan sinsi gerçek, benliğini ele geçirmişti. Panik içinde yerinde zıpladığını hissetti. Evet... O kadın kendisiydi... İyi ama nasıl olup da hem orada oturuyor hem de annesi ve kardeşiyle gitmeye kalkabiliyordu?

Bilgisayarı her zamanki yerinde ve çalışır durumdaydı. Cep telefonuna bakındı. Yerinde değildi. Dikkatlice baktığında masanın ayağının kenarında ışığın yanıp söndüğünü gördü. Her zamanki gibi reklam mesajları yağıyor olmalıydı.

“Anne” dedi kararlı bir şekilde kendisini çekiştiren kadına. “Masama kadar gitmeme yardım eder misin?”

Bahar’ın yardım çağrısı karşılıksız kaldı. Annesi gözlerini yummuş, dudaklarına takılı aynı tebessümle başı geride, mutlu ve ruhani bir hava içinde, kendi âlemine yönelmişti.

Yaşadığı anla hisleri birer birer hayat buldu gözünün önünde. Duygularının en derin köşelerinden bir ses şimşek gibi çakıp mısralara döküldü:

Sizin için kötü diyemem
Dostumsunuz siz benim

Kendi evimde, kendi işimde
Kurumuş kalmış bedenimde

Yine küçük oyunlardan biri için
Feda ettiniz beni sevdiğim için

“Şimdi nereden çıktı bu şiir! Şair olmuş yüreğim de farkında değilim” derken acı bir tebessüm yüzünde donup kaldı.

Nedendir bilmiyordu Bahar, ama kapıdan dışarı çıkmak konusundaki isteksizliği devam ediyordu. Üstelik yanında canından çok sevdiği kardeşi ve annesi varken.

Dinmeyen bir uğultu vardı başında. Ağrılar yeniden tüm bedenini kaplamıştı. Boşlukta asılı kalmış gibi sallanıyor, elleri, gözleri, kalbi ağrıyordu. İçinde yarım kalmış duygular can çekişirken boş gözlerle etrafa baktı. Ruh halindeki dengesizlik onu hızla bir bilinmeze itiyordu. Ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Onlarla gitmese mutsuz olur muydu? Çaresizlik içinde gözlerinden yaşlar bir nehir gibi akmaya başladı.

İkircim duygusunun yüküyle annesinin ve kardeşinin ellerini bırakıp son bir gayretle kapının pervazına tutundu; kendini içeri doğru çekti. Dönüp kendisini hüznle seyreden annesiyle kardeşine baktı. Onlarla kapıdan çıkmalı mı, yoksa Ayhan'ı bekleyip birlikte tasarımlarına mı bakmalıydı?

tamadres.com